

ДИЛЯН БЕНЕВ ДИВИДЕНТЪТ

chitanka.info

Минаваше единайсет вечерта. Бях сам на пейка в Морската градина, когато покрай мене мина една жена. Осанката, която имаше, неусетно ме импулсира. И без много да му мисля, настигнах я и в движение я заговорих:

— Добър вечер, накъде така?

— Ами на разходка.

— Че то и аз така...

— Значи да вървим.

— Както желаете.

— Искате ли пуканки?

— Че на жена отказва ли се?

— Правилно!

— Благодаря ви.

— Хубаво е човек да излиза вечер.

— Особено след полунощ, когато тепърва започва животът.

— Естествено! За да не може после и да спре.

— То се знае. И какво нещо е еманципацията? Едно време след десет вечерта жена не можеше да видиш, а сега само дето не спят по улиците.

— Така е. Светът става все по-женски.

— Значи да му мислим мъжете. Щом сме дефицит, ще има и търсене за нас.

— Правилно!

— А не смятате ли колко много са заведенията това лято?

— Да, и най-вече по крайбрежието.

— Но това все още е нищо. След всяка изминала година те тъй ще нарастват, че не заведенията ще имат наплив от клиенти, а за хората ще има наплив от заведения. Иначе как да се реализира първичното в човека? Нали то е фундаментът на времето ни.

— Има нещо вярно.

— Знаете ли, искам да ви почерпя?

— Не е лошо като идея.

— Виждате ли онова заведение-кораб?

— Не съм ходила.

— Ще ви хареса.

— Щом казвате...

След пет минути бяхме на бара. Поръчахме си пиене и се чукнахме за здраве. Но — не щеш ли — след малко разбрахме, че то е застрашено. Изпаднах в гняв! Но се овладях, замисляйки се, че щом животът ни е фалшив, как може алкохолът да не е? Ами аз съм лудият, че все още се паля. Не след дълго си тръгнахме и поехме обратно.

— Като ви гледам така, май спортистка сте били.

— Бях балерина.

— Интересно. И в кои спектакли сте играли?

— В най-известните.

— Изумително! И къде?...

— В почти цяла Европа.

— Е, това е нечувано...

— Но не беше лесно.

— Значи сте българската Мая Плисецкая!

— О, тя беше голяма.

— Че вие малка ли сте?

— Можех да стана нещо, но претърпях операция, и край.

— Така е, съдбата никога не пита, а направо ни го налага.

— Безспорно!

— И сега на нови начала.

— Няма как, животът продължава.

— Твърде сте чаровна и все ще се оправите.

— То не е гаранция.

— Че туй ако не е, какво да кажат тези, които и без чар се надяват?

— Тяхна си работа.

— Е, тъй де, ама да не си от тях.

— Вижте какво, дали си надарен или не — винаги си мишена.

— Несъмнено! Но друго си е да имаш нещо от Бога, което те прави индивидуалност.

— Благодаря ви за комплимента, но аз съм в този район. Беше ми драго.

— Винаги съм казвал, че великото е в случайното. И ще ми бъде много приятно, ако се видим отново.

— Ами кога?

— Да кажем, утре.

— В два следобед, може ли?

- Разбира се. Ще ви чакам в кафене „Амазония“.
- Няма проблем. Приятна вечер.
- И на вас подобно.

* * *

Точно в уречения час бях там. Поръчах си чай и трепетно зачаках. Това беше любимото ми кафене. Сякаш бях орисан от него, за да ми носи винаги сполука. След няколко минути тя дойде.

- Здравей, как си?
- Ами добре... Щом те виждам, мога ли да бъда зле?
- Духовит си...
- Какво ще пиеш?
- Една кола.
- Само толкова...
- Е, за днес стига.
- Тъй да бъде.
- Как я караш?...
- Ами целия август почивам.
- Кой като теб?...
- Че аз не се ли разтоваря, няма да съм аз.
- Естествено! Ти затова ми скочи.
- Гледай каква си...
- Че то е нормално. Не си женен, нали?...
- Не съм.
- Е, що така?
- Има неща, които не зависят от волята на човека.
- Стига пък ти!...
- Е, тъй си е. А твоето положение?...
- Разведена, без деца.
- Значи идеално се допълваме.
- Дай Боже!... И къде работиш?
- В една фирма съм, но то не е работа, все да зависиш. А на мен времето ми е ценно. Затова държа едно жилище под наем, което може да стане магазин.
- Супер!...

— Знам аз. Едно време как беше? Да си ченге, да си партиен секретар — царе бяха. Пък сега да имаш магазин. Да ти носи доход, за да разполагаш със себе си.

— Чудесен си!

— А ти как живееш?

— В момента съм на зор. Живея на шумно. Искам да се махна и да купя жилище на по-хубаво място. Но проблемът е, че докато трае това, трябва да живея някъде. Не искам да ходя при майка ми. Постоянно се караме.

— Няма страшно. Аз винаги съм носил на хората късмет.

— Ти си върхът! Искаш ли утре да отидем на плаж?

— Че иска ли питане?

— Тогава дай си телефона, да се чуем сутринта.

— Добре, заповядай, а ти имаш ли?

— Не, нямам. А сега ме извини, трябва да тръгна.

— Добре, приятен ден.

* * *

Обади ми се в десет и се уговорихме да ходим на „Журналист“. И точно в дванайсет бях на мястото. Но нея я нямаше. Цели петдесет минути я чаках, докато не издържах, и решавайки да си тръгна, тя се появи.

— Какъв беше този номер?

— Ами имах домакинска работа.

— Браво на теб! Това е рекордното ми чакане.

— Извинявай, но така се получи.

— Всеки друг би си тръгнал на двайсетата минута.

— Но не и ти...

— Дявол да го вземе, въртях се като пумпал. И ни телефон имаш, ни джиедем — съвсем откачих.

— Не се нервирай, скъпи, денят е пред нас.

— Лесно ти е на тебе...

Взех едно такси и пристигнахме на комплекса. За да се спуснем по алеята и стъпим на малкия плаж. А там пълно с хора.

— Казвай, мадам, или тук, или на нудисткия...

— Много бързаш за нудисткия...

— Добре, оставаме тук. Този плаж е по-специален и в него случайни хора няма.

— Аз пък съм ходила само на Златните...

— Е, така са балерините...

— Без ирония!

Разтворих чадъра и седнахме под сянката. Тя извади една книга, индийска философия. Бях учуден! Защо изобщо я носеше? Аз и без туй си падах по нея. Но тя си имаше свои съображения.

— Навремето, като си ходила в чужбина, някой граф не ти ли отпусна доживотна рента?

— Имала съм тази възможност, но исках да си остана аз.

— Да, но много жени търсят обратното.

— Ами, като нямат друг изход, и това е път.

— И добре, че не си от тях — нямаше да се срещнем.

— Естествено!

— Ето, виждаш ли как всичко се нарежда?

— Да се надявам.

В този момент на два метра от нас дойдоха две момичета. Ако бях сам, нямаше да се случи. Но понеже не бях, те неволно седнаха, взирайки се в нас. А в това време моята не издържа:

— Слушай какво — щом си с мен, ще гледаш само мен.

— Че то е без умисъл бе, душа.

— Стига, моля ти се!...

— Ама недей така!

— Няма недей!... Може един месец да сме заедно.

— А може и завинаги.

— Дай Боже! Но ще гледаш само мен.

— Как може да си толкова ревнива?

— Аз съм горда! И само да искам, ще си го върна двойно.

— Не се и съмнявам, но ако не държах на теб — кой би те чакал толкова?...

— Може би си прав. Знаеш ли? Донесла съм пъпеш. Що не отидеш до магазина за едно шампанско?

— Чудесно! Пък после ще го изстудя на ручея...

— Е, това е то.

— А ти иди до бара за чаши. На тебе няма да откажат.

— Щом е за нас, винаги.

За нула време сторихме това и влязохме в морето. То бе тъй развълнувано, че трудно бе да плуваш. И ние — няма как, — на плиткото ръка за ръка, като две малки деца, гальовно се цамбуркахме, оставени на воля.

Сетне излязохме. Отворихме бутилката. Нарязахме пъпеша. И поляхме случая. Беше много емоционално! Но не мина и час, и тя разпалено ми каза:

— Ето ти пари за още една...

Бях поразен! Хич не ми се пиеше. Но тя така го искаше, че нямаше накъде... След десет минути напълнихме отново чашите. После милувки, прегръдки, целувки... до осем вечерта. Хората полудяха! С такава почуда ни гледаха, сякаш хора не бяхме.

— Ти си неотразим! Каня те на вечеря.

— Много мило от твоя страна.

Отидохме в ресторанта, а там едно внимание... Колкото бяхме гладни, толкова повече ни бавеха. Накрая с мъка ни сервираха. Е, няма значение — купонът да върви! И после хванахме едно такси.

— Много бих искал да продължим вкъщи — започнах аз.

— Не тази вечер.

— Е, що така?

— Когато ти подават едната ръка, недей да искаш и двете.

— Това народна поговорка ли е?

— Естествено!

— Както искаш. Значи утре по телефона...

— Разбира се.

След петнайсет минути тя слезе в центъра. Целунахме се и аз продължих. Бях омагьосан от нея! Но повече не се обади. Нито можех да я намеря.

* * *

Издадох в неведение. Не можех да повярвам. Тя имаше нужда от мен. А с такива жени винаги ми е вървяло. Пък и парите, които даде за мен, бяха много повече, отколкото очаквах. Обаче женската логика този път надмина всичките ми представи. И може би това е най-

голямата ѝ ценност: ДА БЪДЕ АЛОГИЧНА! ИНАЧЕ СВЕТАТ ЩЕ СЕ
ЛИ ДА СЕ ВЪРТИ ВСЕ ПОВЕЧЕ ОКОЛО ЖЕНАТА? Никога!
Логиката е проста.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.